

nok i lange Tider. Jeg anbefaler altsaa den Tanke, at Sagen bliver drøftet i Lønningssudvalget.

Kaysor: Det er ikke noget egentligt Lønningsforslag, der her foreligger. Det er ikke et Spørgsmaal om Forandringer i det indbyrdes Forhold mellem de Lønninger, der er fastsat i Loven af 12. September 1919, men det er et Spørgsmaal om, hvorledes man skal stille sig med Hensyn til det Konjunkturtillæg, der blev fastsat den Gang som noget, der senere skulde bortfalde: Skal man begynde nu at gaa til en Nedsættelse deraf, eller skal man vente til senere? Skal man tage fat hurtigere eller langsommere? Det foreslaas her, at man til at begynde med skal nedsætte Konjunkturtillægget med en Trediedel og udsætte Spørgsmaalet angaaende Bortfald af Restbeløbet til de følgende Aar, og der er fra den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Valdemar Olsen) udtalt et bestemt Ønske om ikke at gaa saa hurtigt frem, men kun at gaa ned med $\frac{1}{5}$ eller maaske $\frac{1}{4}$. Det forekommer mig, at naar man er paa det rene med, hvad alle er enige om, at dette Konjunkturtillæg skal afdrages efter de Forhold, hvorunder vi nu er kommet til at leve, saa vil det ikke være nogen egentlig Fordel for Tjenestemændene, om Afdraget skulde fordele sig over alt for mange Aar, og det vilde ogsaa kunne blive noget besværligt, om man i alt for høj Grad skulde forhandle om den Ting. Det er imidlertid øjensynligt, at selv om det, naar man sammenligner Tjenestemændenes Forhold med Forholdene for den øvrige Befolkning, er meget rimeligt at gaa ned med saa meget som $\frac{1}{3}$, vil det sikkert være i høj Grad tyngende for Tjenestemændene, hvis man gaar saa vidt. Vi er indenfor mit Parti fuldstændig enige om, at man maa skride til et Afdrag, og at dette helst maa være saa stort som muligt, og vi vil i den Henseende støtte de Forslag, der vil fremkomme; men vi vil dog ogsaa fra vor Side synes, at selv om man ikke just naar saa vidt som til en Nedsættelse af $\frac{1}{3}$, vilde man ogsaa nok kunne nøjes med et mindre Afdrag.

Finansministeren (N. Neergaard): Det glæder mig, at der fra alle Partiers Side har været en Erkendelse af, at det var nødvendigt at røre ved Konjunkturtillægget, saaledes at dette Tillæg i hvert Tilfælde blev nedbragt, og det vilde ogsaa have undret mig, om det kunde være anderledes, thi Konjunkturtillægget er kommet til Verden for at være en Art Regulator for Lønnen,

en Regulator i Forhold til det almindelige Velstandsniveau i Landet, til Beskæftigelsesgrad og Lønningshøjde i de private Erhverv og til Statskassens økonomiske Tilstand, og det maa indrømmes, at paa samtlige disse Omraader har der fundet en saadan Nedgang Sted, at det absolut ikke lader sig forsvare at lade Konjunkturtillægget bestaa i dets nuværende Højde. Mit Partis ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Søren Svendsen, ytrede jo ogsaa sin Betænkelighed ved, at man ikke var gaaet længere ned. Jeg forstaaer disse Betænkeligheder. Naar jeg ikke desto mindre er blevet staaende ved at foreslaa $\frac{1}{3}$, er det væsentlig under to Hensyn, ja paa en Maade under tre. Det er under Hensyn til, som ogsaa det ærede Medlem nævnte, at Tjenestemændene kom sent med i Tillægene, og de kan derfor have Krav paa, at der bliver taget med større Lempe paa dem, end det ellers kunde være Tilfældet, naar det gælder om at gaa ned. Dernæst har indeværende Finansaar jo bragt Tjenestemændene betydelig Nedgang i deres Pengeindtægt. Ganske vist er en Del af denne Nedgang, og største Delen af den, foranlediget ved Pristallets Nedgang, er altsaa kun en Nedgang i Pengeindtægt, men skulde ikke være nogen Nedgang i Reallønnen; derimod er der en reel Nedsættelse paa de Punkter, som det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen nævnte, nemlig med Hensyn til særlige Ydelser og Nedsættelser som Følge af Loven om Tjenestetidsforhold. Dernæst er min tredie Grund til at fare med Lempe her den, at man i det hele taget, hvor det drejer sig om Beløb, der spiller saa stor en Rolle for den enkelte Tjenestemand, ikke bør gaa for voldsomt eller for brat frem, men bør søge at lempe sig frem ved gradvis Nedgang.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen bebrejdede mig, at jeg ikke havde ladet Tjenestemændenes Forhandlingsret komme rigtigt til Gyldighed i denne Sag. Jeg mener nu ikke, at denne Bebrejdelse er berettiget. Jeg skal minde det ærede Medlem om Sagens Forhistorie. Jeg var nødt til, da jeg forelagde Skattelovene i November Maaned, at begrunde disse Skattelove ved et Skøn over, hvorledes Statens Finanstilstand i øvrigt vilde stille sig. Jeg var altsaa nødt til at begrunde det med, hvilke Udgifter jeg mente, vi maatte regne med indenfor en overskuelig Fremtid, altsaa maatte jeg tage i Betragtning, hvilke større Besparelser der allerede nu kunde forudses vilde indtræde, idet jeg var pligtig til at tage Hensyn dertil ved Fastsættelsen